

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. március 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2016. szeptember 26. napján kihirdetett **1.B.173/2016/38.** számú ítéletét

helybenhagyja.

A vádlott által a 2016. szeptember 27. napjától 2017. március 16. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés i) pont]. Ezért 13 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott szülői felügyeleti jogát gyk. (név) (személyi adatok) vonatkozásában megszüntette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy a Bj.I/127/2016/3. tételszám alatti kést elkobozta, míg az 1-2. és a 4-9. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el.

Kötelezte a vádlottat 512.303.-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére a fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés tartamának súlyosítása céljából, valamint a vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett, illetve a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan eltérő jogi minősítés megállapítása, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.214/2016/4-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annak indokolásával egyezően fenntartotta és a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az elsőfokú ítélet tényállásának kiegészítésére, valamint a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az első fokú ítélet megváltoztatását és a vádlottal szemben kiszabott főbüntetés súlyosítását, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott és védője a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványokat terjesztettek elő.

A vádlott a másodfokú iratok között 8. sorszám alatt érkezett beadványában valamennyi, az első fokú eljárásban kihallgatott tanú ismételt kihallgatását, míg a védő a másodfokú iratok között 14. sorszám alatti beadványában **(házi orvos neve)** házi orvos tanúkénti kihallgatását, továbbá az

igazságügyi orvosszakértői véleményt készítő igazságügyi szakértők megidézését és tárgyaláson való nyilatkoztatását, erre figyelemmel a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése és a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalás tartását és bizonyítási eljárás lefolytatását indítványozta.

Álláspontja szerint **(házi orvos neve)** házi orvos tanúkénti kihallgatása azért szükséges, mivel ő volt az, aki a sértettet az eseményt követően pár órával ellátta és nem tapasztalt rajta szúrt sérüléseket, csak felületi sérüléseket az első fokú tárgyaláson felolvasott, nyomozás során tett vallomása szerint. A nyomozati iratok közötti fényképfelvételek a sértett pontos sérüléseit tartalmazzák, amelyek nem lettek a tanú elé tárva, és ezért szükséges arra való nyilatkoztatása, hogy a képeken látható sérülések voltak-e megtalálhatók a sértetten, amikor ellátta.

Az igazságügyi orvosszakértők nyilatkoztatását azon körülményre indítványozta, hogy a sértett sérülései milyen vérzéssel és vérveszteséggel jártak, az mennyire látszódottnak volt a sértett ruházatán a mentők kiérkezésekor, a sértettnek milyen tüneteket kellett produkálnia a vád szerinti sérülések esetén, azt észlelniük kellett volna-e a helyszínen tartózkodó mentőorvosoknak, illetve ezen sérülésekkel a sértett meddig maradhatott tünetmentes a sérülések ellátása nélkül.

A fellebbezési nyilvános ülésen a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában írtakat fenntartotta. A vádlott és a védő által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását indítványozta.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen a védelmi fellebbezést azzal a pontosítással tartotta fenn, hogy elsődlegesen a Be. 351. § (2) bekezdés a) és b) pontjára tekintettel megalapozatlanság okán, - mivel a tényállás nincs felderítve, és további tényekre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság - elsődlegesen az első fokú ítélet megváltoztatását és a vádlott ellene emelt bűncselekmény vádja alól bizonyítottság hiánya okából történő felmentését, másodsorban ugyanezen okokra tekintettel az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. Harmadlagosan fenntartotta az eltérő jogi minősítés megállapítására vonatkozó védői fellebbezést akként, hogy emberölés bűntettének kísérlete helyett életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérletében állapítsa meg az ítéletábrát a vádlott bűnösségét, míg negyedsorban szabadságvesztés büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

A felmentésre irányuló fellebbezése indoklásául előadta, hogy nem került felderítésre a bizonyítási eljárás során, hogy a sértett mikor és hogyan szerezte a sérüléseit, csupán következtetni lehet arra, hogy azok milyen módon keletkeztek a mentősök, rendőrök, házi orvos vallomása, illetve a rendőri jelentésben foglaltak alapján. Miután a vádlott nem emlékezett arra, hogy ő okozta a gyermekének a sérüléseket és a mentőorvos akként nyilatkozott, hogy sérülést nem látott, illetve az igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy amennyiben a sértett ilyen sérüléseket szenvedett volna el, akkor annak nagy fájdalommal kellett járnia, és nem a tanúk elmondása szerinti nyugodt módon viselkedett volna. A rendőri jelentés is azt támasztja alá álláspontja szerint, hogy a mentősök ellátták a kislányt, nem tapasztaltak rajta semmilyen sérülést. Miután a szúrások jelentős vérveszteséggel jártak volna, a mentősöknek tapasztalnia kellett - amennyiben a sérülések megtalálhatóak voltak a sértetten - hogy elszenvedte a sérüléseket. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint nem állapítható meg minden kétséget kizáró módon, hogy a vádlott követte el a cselekményt.

A másodlagos, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványa kapcsán hivatkozott arra, hogy **(házi orvos neve)** házi orvos tanúkénti kihallgatása, illetve az igazságügyi orvosszakértők ismételt tárgyaláson történő nyilatkoztatásának elmaradása és az elmeorvos szakértői vélemény ellentmondásos jellege miatt tartja azt szükségesnek. Ez utóbbi vonatkozásában arra utalt, hogy bár az elmeorvos szakértők azt állapították meg, hogy a vádlott esetében korlátozó tényező nem állt

fenn, ugyanakkor megállapítást tettek arra is, hogy a pszichiátriai osztályon az állapota javult.

Az eltérő jogi minősítés megállapítását célzó indítványa indokaként előadta, hogy miután az elmeorvos szakértői vélemény megállapította, hogy öngyilkossági szándék motiválta a vádlottat, így erre figyelemmel hiányzik az a motiváció, hogy a vádlott az általa nevelt kislányát szándékosan megölje. A Kúria 3/2013. számú BJE határozatában szereplő alanyi tényező, így a sértett és a terhelt közötti kapcsolat fokozott értékelése után álláspontja szerint megállapítható, hogy a sértett és a vádlott kifejezetten jó kapcsolata kizárja az egyenes emberölési szándékot. Ezen túl pedig az akaratelhatározás és az elkövetési idő között eltelt rövid idő sem támasztotta alá az emberölési szándékot, és a szúrás iránya, helye, illetve a vádlott kapkodó, csapkodó jellegű szúrásai sem erősítik meg azt. Mindezekre figyelemmel a vádlott bűnösségének életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletében történő megállapítását indítványozta.

A büntetés enyhítésére irányuló indítványának indokaként utalt arra, hogy nyomatékos enyhítő körülményként kell figyelembe venni a vádlott cselekmény elkövetése után kifejtett öngyilkossági szándékát és erre, valamint a kísérletre figyelemmel az irányadó középértéktől jelentősen lefelé eltérő büntetés kiszabását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védőjéhez, és érthetetlennek találta azt, hogy az orvosok, mentősök nem vették észre a sértett sérüléseit, illetve hivatkozott arra, hogy az IMEI-ben gyógyszeres kezelés alatt állt, amely hatása alatt tett beismerő vallomást. Utalt az ellentmondásos tanúvallomásokra, amelyre figyelemmel álláspontja szerint nem került minden körülmény feltárára.

Az ítéletábra mindkét irányú fellebbezést alaptalannak találta.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezések folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Az elsőfokú bíróság eleget tett tényállás-felderítési feladatának a vád elbírálásához szükséges körben és mértékben, további bizonyításnak helye nem volt. A vád tárgyát képező releváns tényekre nézve széles körű bizonyítást vett fel, és annak során a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte és mérlegelte. Ennek során az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján vont le következtetést arra, hogy a sértett későbbi vérhányása már a gyomor irritációját jelezte, addigra megfelelő mennyiségű vér gyűlt össze a sértett gyomorüregében, ennek kialakulása a vérzés intenzitásától függően akár órákat is igénybe vehet. Ezen tünetek, illetve a hosszú tartamú vérzés is azt támasztotta alá, hogy már reggel megsérült a sértett, illetve olyan adat nem merült fel, hogy a sértett sérüléseit más okozta volna (elsőfokú ítélet 7. oldal 5. bekezdése).

A hozzátartozók és **(házi orvos neve)** tanú vallomása, valamint az okirati bizonyítékok alapján azt állapította meg a törvényszék, hogy miután a mentősök és a rendőrök eltávozása után 1. sz. tanú pelenkázta a sértettet és észlelte a mellkasi sérüléseket, a hozzátartozók a kislányt a házi gyermekorvoshoz, **(házi orvos neve)**-hoz vitték, akivel azt közölték, hogy üveg vágta meg a sértettet, illetve üvegcserepbe esett. Ezt azonban az okirati bizonyítékok és az orvosszakértői vélemény egyértelműen kizárták és arra tett megalapozott megállapítást az elsőfokú bíróság, hogy a sértett négy szúrt sérülést szenvedett, illetve hogy azt a házi gyermekorvos nem ismerte fel. A vádhoz kötöttség elve alapján helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy nem vizsgálhatta azt, hogy miért ezt közölték a hozzátartozók a háziorvossal, illetve hogy a gyermekorvos miért nem

utalta kórházba a sértettet. A vádirat végén egyébként szerepel, hogy külön eljárás indult foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt.

Erre figyelemmel az ítéletábra - osztva a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselőjének a fellebbezési nyilvános ülésen kifejtett álláspontját - a védőnek az igazságügyi orvosszakértők ismételt meghallgatására, illetve **(házi orvos neve)** házi orvos tanúkénti kihallgatására tett bizonyítási indítványát elutasította. Nem eredményezné az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállás megállapítását az elsőfokú eljárásban már kihallgatott tanúk ismételt kihallgatása sem, ezért az ítéletábra a vádlott ez irányú bizonyítási indítványát is elutasította.

A törvényszék a tényállás felderítése során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének eleget téve részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért és mennyiben fogadott, illetőleg vetett el. A törvényszék bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolása csupán annyiban szorult korrekcióra, hogy a másodfokú bíróság mellőzte az ítélet 8. oldal 1. bekezdéséből a rendőri jelentésre való hivatkozást a bekísérő nagymama (1. sz. tanú) által előadottakkal összefüggésben, hiszen a Be. 168. § (1) bekezdésének 3. mondata szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

Az elsőfokú bíróság logikus és az iratoknak megfeleltethető, részletes magyarázatát adta annak, hogy a tényállást a vádlott többször és indok nélkül megváltoztatott vallomásaival szemben miért 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. sz. tanúk vallomásai, 8., 9., 10., 11., 12. sz., és **(házi orvos neve)** tanúk tárgyaláson felolvasott nyomozati vallomásai, az - aggálytalan és ellentmondásoktól mentes - igazságügyi orvosszakértői és elmeorvos szakértői vélemények, a bejelentésekről készült hanganyag, a bizonyítási kísérletről készült jegyzőkönyv, a helyszíni szemle jegyzőkönyve, a sértett és a vádlott orvosi dokumentációi, a mentős dokumentációk, a vádlott korábbi pszichiátriai gyógykezelésével kapcsolatos iratok, valamint a rendőri jelentések - fentiek szerint korrigált - tartalma alapján állapította meg.

A bizonyítékok értékelése és az alapján a bizonyítás eredményének a megállapítása az elsőfokú bíróság feladata. Az iratszerű és logikus érveléssel elfogadott bizonyítékokra alapított tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhetett sor, így a tényállást támadó és a vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok egybehangzó adatai alapján - osztva a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakat - mindössze az alábbiak szerint helyesbítette, illetve egészítette ki:

1.) A Kecskeméti Városi Bíróság 4.Fk.2516/2006/53. számú ítélete 2007. április 18. napján kelt és az a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 1.Fkf.222=2007/15. számú határozatával emelkedett jogerőre. Ezen ítéletben a vádlottat 3 év közügyektől eltiltásra is ítélte a bíróság.

A Szegedi Járásbíróság a 6.B.1966/2011/30. számú ítéletével a vádlottat 96 nap közérdekű munkára ítélte, amely ítélet a Szegedi Törvényszék 3.Bf.430/2013/3. számú határozata folytán emelkedett jogerőre.

Az elkövetés eszközeként használt kés teljes hossza 21 cm, legnagyobb pengeszélessége 1,5 cm és a végén hegyben végződő (nyom. iratok között 356. lapszám alatti igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A 3. oldal 2. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a sértett testüregbe hatoló sérülései közvetlen életveszéllyel jártak (nyom. iratok 128. lapszám alatti igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A vádlott sérüléseinek gyógytartama 8 napon belüli volt (nyom. iratok 358. lapszám alatti igazságügyi orvosszakértői vélemény).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan, és az a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezte.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményt a törvénynek megfelelően minősítette. A Kúria 3/2013. számú BJE határozatában írtaknak megfelelően az irányadó alanyi és tárgyi tényezők alapján helyesen következtetett a törvényszék arra, hogy a cselekmény megkezdésekor, figyelemmel az elkövetés eszközére, módjára, a támadott és sértett testtájakra, ahol életfontosságú szervek, érzékszervek vannak, a négyszeri, legalább közepes erejű szúrásra, amelyből kettő testüreget megnyitó volt, a vádlott tudata átfogta a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét, és azt kívánva, egyenes szándékkal követte el a cselekményét. A szakértői véleményre is figyelemmel állapította meg a törvényszék, hogy egy eseménysorozatról és azon belül két külön eseményről volt szó, és bár a sorrendjük nem volt szakértői eszközökkel tisztázható, de annak a legnagyobb a valószínűsége, hogy a vádlott először a sértettet szúrta meg többször, azután magát. Ennek során a szúrások ereje csökkent, kis erővel okozott magának sérüléseket, amelyet követően a szobából kiment, majd tőle a kést és a gyermeket elvették. Az okfolyamatot, amely a gyermek halálához vezethetett volna, a vádlott cselekménye indította el, és az haladt előre. Délután 14 óra 45 perc körüli időben a sértett már vért hányt, ezért a hozzátartozók mentőt hívtak, majd beszállították a (megye megnevezése)-i kórházba, később a (település)-i klinikára, és szakszerű orvosi ellátással hárították el a halálos eredmény bekövetkeztét. Az igazságügyi orvosszakértő által tárgyaláson véleményezettek szerint enélkül fél óra múlva a gyermek halála bekövetkezett volna (első fokú 16. számú jegyzőkönyv 39. oldal utolsó előtti bekezdés, (szakértő neve) igazságügyi orvosszakértő nyilatkozata). Nem kétséges, hogy a vádlott négyszer a késsel megszúrta a gyermeket. Amennyiben olyan magatartást fejtett volna ki, ami az okfolyamatot megszakította volna, így ha feltárta volna a cselekmény elkövetését, segítséget kér volna a sértett részére, az adott esetben a bűncselekmény eltérő minősítéséhez is vezethetett volna. A vádlott azonban bár nem is folytatta az ölési cselekményt, ugyanakkor hallgatott a szobában történekről. Ez azt a megállapítást eredményezte, hogy a gyermek halálára irányuló eredetileg egyenes szándéka átalakult eshetőleges szándékká az eseménysorozat végére. A cselekmény megkezdésekor még kívánta a gyermek halálát, majd a szobát elhagyva, a gyermek halála bekövetkezésének lehetőségébe belenyugodva titkolta a cselekményét a továbbiakban.

A vádlott nyilvánvalóan tisztában volt a gyermek életkorával, így azzal, hogy 14 év alatti. Erre figyelemmel helyesen minősítette a törvényszék a vádlott cselekményét az emberölés büntetvényének minősített eseteként, a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés i) pontja szerint minősülő és büntetendő tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntetvényének a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket az ítélet tábla azzal helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy a kísérletet csekély súllyal értékelte annak befejezett és közeli jellege miatt, mivel a vádlott az elkövetési magatartást a maga egészében kifejtette, illetve fél óra múlva bekövetkezett volna a gyermek halála. Mellőzte a súlyosító körülmények közül azt, hogy a sértett a minősítést megalapozó életkorhoz (14 év) képest jóval fiatalabb, alig több mint másfél éves volt, miután nem lehet ebből a szempontból különbséget tenni a sértettek életkora alapján.

Szemben a védő által képviselt állásponttal, az ítéletábra nem vette figyelembe enyhítő körülményként azt, hogy a vádlott öngyilkosságot is el akart követni. Az öngyilkosság ugyanis az emberölés motivációja volt, a cselekmény elkövetésekor ez volt az elsődleges cél, és a vádlott a saját halálát a gyermekének a halálára is kiterjedő közös, ún. kiterjesztett öngyilkossággént kívánta elérni. Erre figyelemmel ez enyhítő körülményként nem értékelhető, minthogy nem a vádlott megbánó magatartását fejezte ki.

Nem osztotta az ítéletábra a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, hogy a súlyosító körülmények közül mellőzni kell azt, hogy korábban már erőszakos bűncselekmény miatt 5 év fegyházbüntetésre ítélték, miután az elsőfokú bíróság ezzel azt értékelte, hogy korábban egy súlyos, erőszakos bűncselekményt követett el a vádlott, így ilyen formában helyes a súlyosító körülményként történt értékelése.

Ugyancsak a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával szemben az élet elleni bűncselekmények elszaporodottságát megfelelő statisztikai adat hiányában nem értékelte súlyosítóként.

Az alkalmazandó büntetési tételkeret a vádlott esetében 10-től 20 évig tartó, vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középérték pedig 15 év szabadságvesztés.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fenti tételkereten belül a vádlott esetében kiszabott 13 év szabadságvesztés olyan mértékű büntetés, amely törvényes nemű és mértékű, lényeges súlyosítása nem szükséges a figyelembe vett bűnösségi körülmények alapján, ugyanakkor annak enyhítésére sem kerülhetett sor a közeli hozzátartozója sérelmére, élet elleni bűncselekményt elkövetni megkísérelt vádlott esetén.

Az első fokú ítélet további rendelkezései is törvényesek.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel beszámította a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2017. március 16.

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
előadó bíró

. Hegedűs István s.k.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.706/2016/15. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék I.B.173/2016/38. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. március 16.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke